

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από την περίφημη συλλογή του Λεόν Τρεϊχ)

"Ένας Αμερικανός μεγαλοιστός λαγομοιχάται γλυκά στην πολυθρόνα του, με το κεφάλι βαρύν από τα πολλά λυγρό που ήρπε ζεινόν το βράδιον, σε κάποιο πιάτο που λειτουργεί κρημιά άτι την άστυνομία. Ο γυρός του ο Τζίν, ήμιας δέκα χρόνων, μελετάει κοντά του το γυλιζό του μιάθμα. Ο πατέρας του, βλέπετε, ενδιαφέρεται πολύ να μιάη ο διάδοχος του γυλιζού. Του έχει επιτρέψει μάλιστα, άσάας έχει καμμία άσπορά να τον φωτιάει σκεπάζος.

Καί άσάοιώς ένευήν τή στιγμή ο Τζίν είνε στενωχομνημένος. Λαβάσει το κεφάλιου άε τ ρ ή γ ε ν ο υ ν και δέν μπορεί να καταλάβει ποιά όνάρματα είνε άσωνικά και παίρνουν το άσφρο λέ έ (ε) και ποιά θήλακα και παίρνουν το λέ ά (α). Τί γενος είνε π.χ. ή λέξίς κέρ ρ (coueur-καρδιά); Γι' αυτό γράφει προς τον πατέρα του και τών φωτιάει :
— Μπαπά, πός θά ποήμε; λέ κέρ ρε couer) ή λέ ά κέρ ρ (α couer) ;

Τότε ο ισομοιχισμένος άμερικανός μεγαλοιστός άνοίγει λίγο τά μάτια του και τών άπανταί:
— Λι - κέρ ρ, παδί μου... Λι κέρ ρ ...

Ο Μπρόουν είνε ένας άγαθός κίτοκος του Τεξάς, έξ ίσου άπλοκος και τεμπέλης. Ένα πρωί, ο ιδιοκτήτης κίτοκος μεγάλης βίλλας στην άσπή τής Φλόριδος, τον ήμισθεσε για όλη τήν ήμέρα, για να καθώσθη τον κίτο του από τά γόνια, που είχαν πέσει τή νύχτα. Κατά τό μεσημέρι, ο ιδιοκτήτης τής βίλλας καθώσθαι κίτο στον κίτο και βίλει τον Μπρόουν να κίτταται άμφομνος σε μία γωνιά με τά χέρια στις τοίλες και με τό τοιάρω στο στόμα.

— Μά, Μπρόουν, τού λέει με θυμό, κοιζώ πός σε έπιλήσασα για να βράζεις τά γόνια από τών κίτο μου... Γιατί κάθασα έτσι ...

— Θά σου εξήγησω άμείσος άφεντιζό, τί συμβαίνει... άπανταί άτάμωος ο Μπρόουν. Υλενοίχασα σε άλλον τήν εργασία... Νά, δέστε τον !
— Καί πόσο πληρώνεις τών εργατίου σου, Μπρόουν; φωτιάει ο ιδιοκτήτης, άφοι δει ότι προχμμία κίτοκος τρώεσ εργαζώταισν στη θέσι του Μπρόουν.
— Όχτώ δολάρια, άφεντιζό.

— Όχτώ; λέει ξαμφομνος ο ιδιοκτήτης. Μά έρώ σου έδωσα μόνο έφτά !
Τότε ο Μπρόουν άνασφώναι το κεφάλι περιήμνα και άπανταί :
— Καί τό ότι θά ήμια κ' έρώ άφεντιζός μου άόλοκληρ μέσα, δέν άξίζει τοιλάχιστον ένα δολλάριό ...

φως τον σ' ένα λόγο, κ' αυτός έμπαξε στο χωριό, να κατασκοπεύει γύρω από τά σάτια τών τριών δολαρίων, κ' έπειτα να ξαναγνώσθη γρήγορα στους συντοφούς του, για να τους άδηγήσει άσφαλάος.

Η ώρα θά ήταν ός δεκάτη. Άφροττοι κ' κίεφτες, με τό κρημιά στο χέμα, καθώσθαι τό γυρισμό του Γιάννου. Γρήγορος έκείνος, άλαμφοιτόντας έως πένωσε τή μεσιά γέφυρα του Χαρμόδου και στάθηκε μπροστά στο σπίτι του Άξου, που ήταν παρήμερα από τ' άλλα, στην άσπρη άσπή τού ποταμού.

Έξαιμα, έφωδάει στην άόλοττορα ένα γενναίο σήμια... Ηταν ή ζώη του Άξου, Βασιλιά, μόλις 17 έτών, φηλόσομα καπέλα. Ο Γιάννος, προσπομώμενος ότι είνε τάμα ένας, διαβάτης, τήν έβαλίστηρεσε και με γλυκαία φωνή τήν έρώτησε ποδή πείσι ο δόστος πός τήν Άράζωβα.

Τρομοσμένη ή ζώη στο άντιφροσμο του βαλκονισμένου άφεντιστου, μπήκε μέσα, άλλ' ο νεώρος κίεφτες, έφρονότας τή φωνή, τήν πασάλλεσε να σταθή μία στιγμή να τών άπαντήσθη.

Η ζώη άνέβαινε γρήγορα τήν εσωτερική σκάλα, αλλά μόλις άκωσσε για δεύτερη φορά τό γλυκό τών τής φωνής τού νεαρού διαβήτη, στάθηκε στο κεμαίόσκαλο και γύσθη τό κεφάλι. Έσάνω θρωσσε τό φάλλωμα μιάς τεταφίρης καρδιάς...

Ο Γιάννος έσπρωξε τήν πόρτα και μπήκε στην αλή. Τή στιγμή εκείνη έκπρόδισε τό φεγγάρι από τήν χορή ή του βουνού, και τό φός τον έβλεπε έπάνω στο πεντάμορφο πρόσωπο τής ζώης. Στά μάτια του νεαρού κίεφτη, έφάνταζε τότε ή νέα σάν νούατα του Ηρωκιστου. Χωρίς κ' αυτός να τό θέλη, έφώνασε :
— Εσύ είσαι ή Βασιλιά του Άξου; Έγώ είμαι ο Γιάννος του Καλποζου !

Σταγώνισε και τρώος κατέβηε τήν χορή. Σόν έξυνη θρωσσε που ήταν, δέν τά έμασε.
— Άγ ! ήρθες να σκοτώσθης τών πατέρα μου; είπε... Δέν έφτασε ο πατέρας μου... Ο Μονταταγιάς είνε ο άπτος ...

Καί άντι να γωθή μέσα στο σπίτι, κατέβηε τή σκάλα και έπροχώρησε πός τών άκατωμένο Γιάννο, με τά χέρια ένωμένα, σε όσάια ίσοσάια :
— Αφήσου μας ! Ελεγε... Μήν τών σκοτώσθης !... Στο άκόλοθο φάλλο κεί άδηγήσθη τή δραματικότατη συνέγεια και τό τέλος τής ιστορίας αυτής.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Άπό τά χρονικά τής κατασκοπείας. Ένας μεγαλοφύης κατάσκοπος του Άλλεξάνδρου στη Ρωσία. Η δράσις του. Οι φακέλλοι με τās συνθέσεις. Ο μελλομνηνός ταχυδρομικός υπάλληλος. Η άνακαλίψις του. Η λύσις του μυστηρίου. Ο άνακτορικός χερσός. Ο Τσάρκος ένεργεί άυτοπροσώπως. Ο Σάντ τά χάνει. Η σύλληψις και ε τρυφαισμός του...

Πρό τής έξοστρατιάς του Μ. Νασιζόνοτος στη Ρωσία έφτασε στην Πετρούπολι ός άσχηρός τής άσχηρότας του έκει Γαλλικό θάττορο ο μουσικόσ Σάντ. Ο ένας καλλιτέχνης δέν άφρησε να γίνη γνωστός στην καλή κοινωνία τής Ρωσικής πρωτεύουσας και έκαλιέται σγυνά στα μέγαρα τών μεγαστών και πλοισίων, όπου έκτελόμεσ διαμορα κλασικά έργα. Συγχρόνως συνθέτει και δικά του κομμάτια, τα όποια έστειλε στους έν Παρισίους φίλους του, πός έκτιπώσται, όπως έλεγε.

Έξαινη τήν έσοχη μεταξύ τών ύπαλλήλων του Ρωσικού ταχυδρομίου συγκατελέγηε και κάποιος μελομνηνός, ο όποιος έπειδή είχε άσάοιες πολλά για τό Γάλλο μουσικό, γήτροσε με έπιμονή τής συνθέσεις του. Βλέποντας δέ ότι ο Γάλλος συνθέτης παρήμερε σγυνά στο ταχυδρομείο φακέλλους με έργα του και άνομώσθη από περιέργημα έντελώς καλλιτεχνική, δέν μπόρεσε να άνδίκησ περισσότερο στον περσιμό. Μία μέρα λοιπόν πός ο καλλιτέχνης του παρήμερος ιδιογέμνος ένα μεγάλο φακέλλο για τή Γαλλία, τον άνοίξε και κίτταξε άναπομνω τό περιεχόμενό του. Η έκπληξή του όμοσ έμαγάλωσσε, όταν άντελήθη ότι ή μουσική νότες που ήσαν σμειωμίνες στο χαρτί δέν έλεγαν άσάοιτος τίποτ, δέν ήσαν καμμία μουσική έννοια, ήσαν κρημνη μίγδην, άσάτανόττες και έσπατες.

Τότε ο ύπαλλήλος, ταρμώμενος από τήν άνακαλίψη αυτή, παρσιόσθησε στον προσιόμνω του και τού έξοιοκλήρη τήν πράξι του. Ο προσιόμνωσ τον τών έπέληξε για τήν ασφάνωμη ένέργια του και τών διέταξε να ταχυδρομησ άμείσος τό φακέλλο ασφασμένο για τή Γαλλία.

Ένωτομιάς ο Γάλλος συνθέτης έξαολοκομώσσε να στέλνει φακέλλους με συνθέσεις του στο Παρίσι. Αυτό έσασομώσε φωνικά τών ταχυδρομικό ύπαλλήλο και μία μέρα ξαναοίξε έναν άλλον φακέλλο τού μουσικού. Μά κ' αυτή τή φορά ή νότες ήσαν έντελώς άκατάμνητες, και δέν μπόρεσε να καταλάβη τίποτα από τήν μυστηριώδη αυτή μουσική.

Ο ύπαλλήλος ύπομώσθησε τότε και, χωρίς να γήση καμιά έπίγρη και κατόγχετε τό περιερω από γεγονός στο γενικό διεθυντή τών ταχυδρομείων, ο όποιος κίτταει πολλών κίτοσ κατόφωσος να άνακαλίψη ότι τά δίδην μουσικά ένεμα κομμάτια ήσαν κρημνογρημιάς άναφορής προς τών ύπομω τών Έξοστρατιών τής Γαλλίας. Τυλίξενόμνω, έξ μέρους του κατασκόπου του μουσικού.

Τό περιστατικό αυτό ένε γνωστό στο άόστοκότομα Άλξάνδρο Α' τήν ίδια ήρωαία άσφωδύς πός έδινε στην αλή του έναν έπιμω γωρό, στον όποιον είχε προσελλήθη και ή άσχηροτα του Γαλλικού θάττορου, μ' έτι κεφαλήσ τον έν λόγω μουσικό.

Ο Τσάρκος ήρε τίς προδιότιες νότες του Γάλλου συνθέτου, και σε μία στιγμή μάλιστα πός ο κατάσκοπος-μουσικός έτοιμάσταν να διεθυνθή τήν άσχηροτα, του τής έβλεπε έπάνω στο άναλόγώ του και τού είπε :
— Μάς καίτετε, σός παρσιόμνω, αυτό τό κομμάτι ...

Ο Γάλλος συνθέτης μόλις άντίφρωσε τά όποια μουσικά τών κομμάτια έφλώσασε και έμπε άφρωσσε.
Δέν έξετε κέφι, φίλε μου, τού είπε τότε ο Άόστοκότωρ. Καλά, καλά, δέν περσιόμνω...

Καί άποκαρσινώθηκε κρημωγέλοντας.

Τήν άλλή μέρα, κατά τό Σμερκόβιτς, ο διεθυντής τής άσχηρότας συνελήθη από τών όνάντων τής άστυνομίας κατά διαταγήν του Τσάρκου και κίεσθησε κατά φροσμή τής Πετρούπολιος.

Μετά μερικέσ έδωδομιάς έγινε ή δίκη του, άπεδείχθη ή ένοχή του και έτοιφασήη ...

Η ΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Ο περιήμνος για τή μνήμη του Γαλλός Μετσοφάντι έγγώμσε 58 γλώσσοσ, τίς όποιες μιλώσσε και καταλάβαινε όλες με τήν ίδια έννοία. Κάποτε ο Άόστοκότωρ τής Αόστρίας Φραγκίσκος Β' τόν δέχθηκε κέ άκόρμα και άφοι τό έξεδήλωσε τήν άσποία του και τόν θαυμασώ του, τών έρώτησε άν είχε συναντήσει έξαιρητική δυσκολία στην εκμάθησ τώσων γλώσσων.

— Ά, όχι και τόσο μεγάλη, άπάντησε ο Μετσοφάντι. Μόνον στις πρώτες δεκαπέντε γλώσσοσ συνάντησα κάποια δυσκολία.

